

Előfizetési díj.

Helyben:

Egy évre . . .	4 frt.—kr.
Fél évre . . .	2 „—
Negyedévre . . .	1 „—
Egyes szám ára . . .	10 „

Előfizetési díj.

Vidéken:

Egy évre . . .	4 frt.—kr.
Félévre . . .	2 „—
Negyedévre . . .	1 „—
Egyes szám . . .	10 „

VÁCZ.

HELYI ÉS VIDÉKI ÉRDEKŰ HETIKÖZLÖNY.

Hirdetmények díj 3 hasasbó petít sorért 5 kr. — Többszöri vagy terjedelmű hirdetmények után három hasasbó sorért 15 krajár díjmal.

Az előfizetési pénzek és a lap szellemi részét illető közlemények Vácra szerkesztőségébe, Vác 84. szám alá Vácra küldendők.

Előfizetési helyben Spitzer Miksa könyvkereskedésben.

Kéziratok vissza nem adtak.

Munka és élvezet.

(Z. S. K.)

Oly két szó, melyet korunk bátran tűzhet zászlójára.

E kettő vezérli szándékát a szegénynek, e kettő lelkesíti a gazdagot, hogy még gazdagabb legyen. A munka megszerzi az élvezetet, az élvezet pedig ösztönkelt bennünk a munkára.

Bölcséleti szempontból nem tagadhatsz helyességét, ha időnk e két eszmével szeret leginkább foglalkozni. Azonban valamint a legrágóbb kínes is veszíthet becsület, ha okosan nem bánunk el vele: úgy a munka s ebből folyó élvezet is könnyen válhatik pusztává, ha csak emlegetjük, s nem iparkodunk az illetékes helyes szempontból megérteni. Erre oly nagy, oly égetőleg érzett szükség van nálunk, mint talán egyetlen más nemzetnél sem Európa szárazán.

Általánosság kezd válni nálunk is a megmagyarádást vágy. Szép dolog! Csak egy a baj. Hogy egyedül a vágy van meg egyesekben jelzett célra, s hiányzik az annak kielégítését célzó tett. A nemzetiség meglehet kell, hogy meg ne álljanak azon vágyainál, hanem menjenek tovább. Ezek ugyanis, mint kiegészítő részei az egészségnek, hivatva vannak a nemzetettség gyarapítására, s nem fogyasztani. De vajjon fog-e gyarapodni, ha csak élvezünk, s munkálni megosztunk? Soha! Azért fogjunk a munkához, s ne szünjünk hangoztatni az igéket:

Nem élet az élet munka nélkül. Most veszem észre, hogy — bár a czímül vett fogalmakkal még tisztában sem vagyunk — már is buzdítólag szólók. Igaz, hogy sokkal ismertebbek azok, semhogy meghátrózásúra szükítsék lenné; azonban — tekintve későbbi fejtegetésünk biztos alapra fektetését — ezelszerínek látjuk annak megoldásába is bocsátok.

A kelleses érzet, mely az élénk tiszátt célz elérésekor egész valóunkat tölti el: élvezet. Maga a kelleses érzet

elérésére utáni törekvés a munka. Így az élvezet és munka azon két part, melyek között hullámlók egész életünk folyama.

Mintegy szemmel láthatni, hogy a kettő egymástól el nem szakadhat, s ekként munkát élvezet, s élvezetet munka nélkül nem képzelhetünk.

Ki néhány tizeddel a felkelő nemességét lángszavaival buzdította, így is tudott szólni: „Minden háznak van valami bel- vagy külferge, mely azt teszi, hogy anyai millió földművelőt közt alig látnak olyanokat, kik valami szerencsés környezetek által a szegénységéből kivergődnek; olyanokat ellenben, kik minden hívt. izadásaink mellett is inkább elszegényednek, s ha megvérdve, vagy koldusbotra jutnak, vagy durva gyermekeik kínzó szelencéire nyomorodnak, fájdalom! nem keveset láthatunk!”

Vajmi szomorú dolog, hogy e szavak mindig szélesebb körben láthatók igaznak!

Tekintsünk a hajmeresztő szerencsétlenségeket, melyek a jobbjelzetteket könyoradalomnyra készítik.

S mind ezeknek vajjon hol van legmélyesegében okuk?

Talán a folyton szaporuló sorsjártékokban, melyek a szegénységnek illő férjét is koczákra csalják? Mondhatjuk, S ha igen: úgy méltó sajnálkozásunkat kell kifejezünk a kormányoknak sorsjártékok rendezésére vonatkozó intézkedéseik felett; tudván, hogy míg ezáltal egyen segítve lesz, addig 100-ak sőt ezrek csak a szegénységnek áldoztat. Miért is ha bírunk e részben kivánt befolyással, nemcsak nem szaporítók, sőt iránók azon sorsodátok (lotteria) a társadalomból, melyek ugyan lassankint, de még is kiesesítik a szegény népket utolsó garaszt.

Mivel műveltebb s tanultabb a nép, annál jobban érti a módot, mely szerint míg részben váltelti magát a teljes elszegényedéstől: addig más oldalról azt is tudja, hogyan kell megmagyarádania.

De ugyan hol szeresheti meg jelzett nép az említett módokat s ezekből kifolyólag azon eszközöket, melyek ama célra szükségesek?

Midőn Gambetta a francziáknak teljes leveretése után megnyitá az első nemzeti gyűlést, ezek valának szavai: „Le vagyunk győzve, mert tudatlanok valánk!”

Midőn a porosz iszonyú hátrálásra szorítá az osztrákok, általános volt a vélemény, hogy a porosz iskolatánók verték meg őt.

Ime akaratlanul is belátjuk, hogy lehetetlen másutt keresünk a módot, mint egyedül az oktatás viruló mezején.

Nálunk néhány évvel oly kopár, oly napkisított volt e mező, hogy rajta — épen kiknek legnagyobb szükségök lett volna rá, — nem arathattak, nem szereshettek semmit.

Azonban hála nemtőlünk! elttintek az aszályok, el az éjjelek, virrad nevelésügyünk; legalább kezd virradni. S e pitymallat előidézésének szükségességét belátjuk a kormányok, be a fiúink s egyzerit honpolgárok. Népoktatásokat rendeztetnek, hogy okuljunk valahára nemcsak magunk, de mások, s különösen a magát elég mérésen legműveltebbnek hirdetett nemzetek, a francziának tudatlansága káros következményes is; hogy tanuljunk munkálni, s helyesen józanésztól vezetve, élvezni. Csak így lehetünk nagygyűző nemzetek.

Épen azért — nem szólok kivételesen — ha mondom, hogy ne csak azok látogassák buzogn ezen népoktatásokat, kiknek azokra szükségök van; de látogassuk mindnyájan. Különösen tegyük ezt azon údvás célból, mert a háttaramadtaknak példaadásra van szükségök. De vajjon találkoznak-e az ily példaadásra buzdító eljárásra sokan azok közül, kik a műveltségnek magasabb polcán állanak? Tekintsünk országunk keltő közepére, s gyűnk vizsgálsgem alá az ottani népoktatási kör működését. Ott buzognak Irányi,

Tarr, ott az egyetem jeles, tudomány-szeres ifjúsága. Nem feltétlen, de legemesebbkeltség az okok, melyek őket az ottani előadások szorgalmas hallgatására készítik. Példát nyújtanak a népnek, s buzdítják azokat, kik lát-ranaradtak a kortól, hogy törjenek előre; mert hiszen maguknak e jeles példával előmeneknek az ottárgyal-takra nem igen van szükségök. De még is ott vannak; mivel szeretik, ha lát-hatják, miképp kezd művelődni a többek annyira szeretett magyar nép.

(Folyt. köv.)

Levelezés,

Vácz, 1872. febr. 15.

Tiszelt szerkesztő ur!

Ha Gutenberg csak távolról is gyanyította volna, hogy isteni találmánya, bár a Jezsuiták örödgének nevezik, arra is fog használatni, hogy Pamphlettek és Pasquille nyomassanak, hogy jellemelten emberek, értelem esztű gyerkőczök arra használják fel, hogy magányjellemeq bemocskálóvá juttalmazzák a közügy terén munkálkodó és közügyért önzetelent, semmijutalom fejében mindent áldozó polgárokat, úgy isteni találmány vagy soha, vagy csak nagy lelki fájdalommal készötte volna nyilvánossá.

Városonk Pamphlettek és Pasquillek gyár-városa lett!?

Emyire jutottunk tehát! így engedjük mi azokat, kik e város javára önzetelentmindent áldozni készek, sárba huzcolni.

Kedves szerkesztőm, higgye el, alig voltam képes hideg vérrrel elolvani az első Pasquillet mely D e g r é A l a j o s ur közseretét és becsületben álló követünk, K r e n d i s F e r e n c z közíreteletben lévő tevékeny tanár és ő n el-len jelent meg, már jótt a másik.

Az apa és fia Patrochus ugyan csak igénybe veszik a váci nyomdát annak behozonyítására, hogy a czöl, melynek elérésére mindenféle eszközöket felhasználnak, nagyon gyanús.

Mi lehet az indok, mely egyszerre Pasquille-esővel árasztja el miákat?

Talán a kormánypártiak önök útban vannak? *)

Bár mi indokoztatta is e két Pasquillet, elhatároztam magamat arra, hogy sző nélkül nem hagyom. **)

Az elsőbb megjelölt Pasquille eredete az, hogy: kedves szerkesztőm egy fiatal gyerkőczöknek azt a jó tanácsot adta, hogy tanuljon inkább, sem hogy egy országgyűlési képviselő irá-nyában, annak távollétében, gorom-

*) Hosszússan meg baráton, de ismerve a váci intelligens környedűt, egynekkel, azok fő idom-talan eszközökkel nyúlva, sem fogják, cseréket a két egyetemi soliditással helyezni nem engednek, hanem az az országban teljes körűlő ügyeztetni; ki rugalmasával no holnap csak is mozdít fogja sárral beleszokszani. Szark.

**) Kér volt az láát és papirt vesztetett. Szark.

báskodni, azt rágalmozni mezeszedték. Erre kapta tehát a szép ékes tolal (?) szerényen (?) tárgyilagosan (?) tartott választ.

Mondhatom, hogy így vakmerő, mondhatni szemtelenséggel írt nyomtatványt, akármí czíme legyen is, nem olvastam, hozzá tème még az is, hogy mik szerkesztőm senkit sem nevez meg, saját nevét pedig aláírja; addig ezen ékes nyomtatvány nem csak alá-írva nincs, (pedig megesközött reá a pápista elől tárt, dacára hogy igaz-tilni kálománya vagyok, hogy az a gyerkőczek, kik mint váci lakos én is ismerék, becsületessen lenomálói sem tudta, nem hogy fő fogalmazta volna) sőt két új egyézt is megnevez, kiről józán vita között szó sem lehet.

Ha szerkesztőm rendre utasítást ama gyerkőczek szom vette, pedig szerkesztőmök igazok azok én is és a közvélemény, — úgy keljen ki meg-sértéjé ellen és ne tinádjon meg plane jellemében oly egynekkel, kikhez nek semmi köze, ezt hozta volna az illető-ség, sőt magában az érett ész, melyt annyira éretnek állít az illető ifjony; én ugyan még a professorának is se-cundit adtam volna azon stilletensé-gel, hogy így hányvált gyermekek érettség bizonyítványt írt alá, ha ugyan való.

A helyett tehát, hogy őnt támadta volna meg egyedül mint sértőtjét, meg-

TÁRCSA.

Vessünk rá fátolt.

Elbeszélés — Degré Alajosról.

A legesztbebb kötelekék szétszragat-vák. A családi tüzhelek felulattak; gyermekeket, testvéreket és rokonakat úgy szájel szort a sors viharra, hogy többé azt híret sem hallják egymásnak.

Minden boldogság, öröm, sőt még a remény is messze szált.

Készségeid idők voltak, tömörreken kérszette is estek.

Az árulókat aratták a jutalmat, a hűk elbértebe.

Millió gyász és szerencsétlenség fordult elő, mikről a történelem megemlékezi meg fog, hisz az csak esyagyeket, csak csaldákat szott.

Oly rákoldásra, minőn e századgy ország akkor esett ki, azt lehetne hinni, hogy ég és föld összeműk; csak a jök és becsületsek egy omlott össze, csak a valódi igaz hazai-
fiak földre tétették ki az utolsó ítélet pusztításának.

Rettenő képe volt e szegény hazának! legkitünőbb fiai vadallatkozni pusztának egy erdőkben bujdoskoltak s a bosszúidó hatalom véreibeik hájtávosadást indíta ellenök.

Gyanba tett helyeken nem maradt kö kövön: urilakok, helyiségek minden feleség nélkül elpusztítottak.

E borzasztó idők jellemzésére elég a legfőbb hatalom akkori végrehájtásny egy polgári küldetéshez — kik a megtámadott tulajdoni jog végett kérelmeztek — intéztek eme szavai:

— Itt tulajdon senkinek sincs, itt minden urtaloké.

Legáltaláb öszintén szóll, mert csakugyan

nem volt tulajdona senkinek, sem vagyona, sem diete. Elszedték adó fejében annyit a mennyt akartak, s ha az sem volt elég, el-szedték az egészét. A ki utjokban volt, vagy a ki felmenekelést-zott, elteleték láb alul rövid úton és feloldóság nélkül.

A hatalom rabolt, üldözött és gyilkolt, legyen érte a szegény Európa-é, mely azt öszszetett karokkal élendte.

Bennünkét a szegényből annyi illet, hogy akadtak magyar emberök is, kik eme vérdíztó üzelehen tényszek, részesek, sőt nagyhangu szereplők voltak.

Es a mit tollam reszketve ír le, a miért pirulok önmagam és idegenek előtt, azon halhatlan bűn, hogy a magyar nemzet csak magyar költőket mit nap nyugdíjazza. Ezért feleljen a ma uralkodó többség az utókorak, hisz övek a diosóság azok barát-ságát bírní, kik nyakunkra vezettek a muszkák.

Két nagyhatalom egyesült hadserege tűzzel-vassal elpusztította a hazát.

Nyomban előltek a bakók, sirások és muszkavezetők vérdíjalkat követelendők.

Még álltak a bitők, még mindentelér ropogtak a fegyverek, hön dobogó honkele-blekét öszszesztm de ez nem gátolta az árulókat abban, hogy az elárult hazák szá-jatmlal annak drága földjébe a nekik szánt részet ellopják.

Gróf Galvay híres muszkavezető a hadjárat előtt úgygyengyott ösdiót, most elő-állt mint a család ujja teremtője s a gróf-csík régi fényének helyreállítója. Kérdés, vajjon az első alapító juttott-e hozzá szíve-
don, vagy a helyreállító? . . . az mind egy-
től a viláq nem kérdi csak ha meg van, s csak fényes helyen, kész elötte megjelöljini.

Gróf Galvay sietett átvenni a jutalmal nyert bírtokot, illetőleg uradalmat. Hogy miként juttott hozzá, tudjuk.

Hozott magával szép ifjú nő is, hogy chez miként juttott, még nem tudjuk.

Elég az hozzá, e szép hölgy neje volt.

Minden mit pazarfény felajánlani képes, Galvay gróf új uradalmának kastélyának, ezüst csillár, rozsa-fa és bárszoy bútorzat, telivér nyerges párjak, arany villrosz cselőségi, díszes fogatok . . . szóval minden, mit drága pénzért megszerzhettél, csak a kedélyesség hiányzott, jhat! chez szív kell, szívhöz pedig ezen az uton jutni lehetetlen. A megyei esküvőben is nagy-uriasan berendezett kastélyra tón szort.

Galvay — mint mondani szokás — éte javában levő férfi; erőteljes, izmos de ropogant közönséges kinézésű. Bonyozott lapos arczuk két apró szem ravazon villog; apró kisny és legényvált, felső ajkának egy reszot rövid hajszá fedel, más része pedig alsó ajkiba melyet, mely alsóajkú annyira kidüszadt, hogy egész arczának előre merre-
dés előtt kivéve ez a legkijálóbb része. Keskeny homloká mind ezzelék összehangzó-
ban van. Bátoran elmondható róla, hogy rossz képe van.

Négy eljében bevégzett szépsége de szellem vagy lélek kifejezése nélkül. Nagy szeméből költözött, ábránd vagy merengés ép oly távol volt, mint gyönyörű m-tszesi akcaból a melegség; márvány homlokúna a nagyarvány, feszdes modulálhatna a számitás s ridég beszedés a szívtelenség mutatkozt.

Nem tudom miön végeztet háza öszse e két lényt, de úgy látszik egyhámszert teremt-
ettek.

Mindketten naponkint sokszor öltöztek, ettek, lovazoltak, kocsczáltak, s a többi időt unatkoz-sal tölték.

Tíztestesség magyar uriember kerünte a kastélyt, mint a közpökorban valami elő-
birheldt kísérteties várú gőfkorba a keresztény. A nép félve emelgett meg előtte kalap-ját, s félhangon mormogott:

rolhat
retetk
a néll

lamul
delet
felet
ön t
álta,
úgy í
eszik

tyűk
Gy.
mét,
hogy
lődik

hogy
völgy
mázat

ber,
fizet
vagy
nére

ítáll
villg
keszt
gyöl
meg.

hivat
sok t

veréb
száll
viszta
száza
kib?
bői?
nak,

Nero,
vagy
meg
díg
áll b

gróf
sorolj
nak t
peröz
grófn

nyen
magol
dívöz

grófn
tő t
kedve
ha ha
ka ha
egy-k
ki a
vrtol
nőnek
meko

rolanja az a két küzteslet és szeretetben kiáltunk lévő barátunkat is a nélkül, hogy ezek öt bántották volna

No de a két illetékleteln, joganamul, sőt azesztanul megfáradott közfiszteleben én urak hagyjuk, azok felette állanak az ily nagyszámoknál, de ön, kelves szerkesztő, köztünk él, ön támadó fél volt rendre utasítása által, tehát önek azt mondog, hogy egy-kell, ki korpa közé keveredik, megcszik a disznók.

Önök megadták a címzett, lett ön tyúk-prókátor, lássa, minék vállalta el Gy. K. nagysám tyúkjinak védelmét, úgy-e igaz? *** pedig felfogadta, hogy csip-csup-perekkel nem hibetlökik.

Ugy kell önök! Itanem nekem az a véleményem, hogy az az ifjonek megkérdözhethe volna kelves papjától mind fogalmazták a Pasquillet, a következők: 1-ör Mellyk, a becsületesebb ember, az e ki ha adós, tartozásait megfizeti vagy legalább nem tagadja el, vagy az a ki azt jobb tudomása ellenére eltagorja? 2-ör Nagyobb bűn-e? vagy egyáltalán bűn-e az, ha valaki négy hozományát keresményéhez esztolva éli világot, mert így tudom, kelves szerkesztő nemcsak ügyködik, és pedig egykötly a legeszebb ügyvédek közül, Vá-
***) Ki mely barátomnak szíveséghét tettem meg.

ezon söt keresztényből pár száz forintot nemos ezlra-e lap felutására is fordít; vagy az a nagyobb bűn és egyáltalán bűn, ha valaki oly nő vagyonnál él, kinek még nem volt férje és csak évek múlva lesz az.

3-ör. Mellyk a becsületesebb ember, az a ki közügyért nemcsak munka, idő, egészség, pénzsel, saját ügymenetének szükkebbre szükítésével áldozik, mint ön teszi azt, kelves szerkesztő, a nélkül, hogy csak azt is várná hogy azért önök kalapot is emeljenek? *) vagy az, ki a közügyben mindössze csak annyit tett, hogy kortes ludat vitt be állami nevelő intézetbe, és mikor azért kérdőre vonják, a szegény öreg princípálisa tolja a felelősséget? persze, mert utba van.

4-ör. Kiben van több karakter, ott-e ki csendesen, szerényen minden kitüntetés kerülve, jutalmat nem várva, söt sokszor lenézés, bántalmazásoknak kitéve munkálkodik szűf-városra emelésére és kint ezer akadályok, előítélettel? vagy az ki (lásd Vácz 1872. febr. 3-án kell Pasquillet) főnhéjtűző göggel, öndicsérettelkel halmozza el magát, és oly dolgokkal kérdéket szegény Zsigmondovics igazgatójától még egy porszemnyi érdemet is elvitatódó, mely érdemek önhitt felbigyesztése még feketebb tesz az embert.

****) Ez nem a dolgora tartozik. Szerk.

5-ör. Megkérdendő e a papjától, hogy hol is lehet megtanulni azt a journalisticus illetem, melynél fogva legalább a család szentélyét ne hurcolgassa szába azon tró-ellenfél, ki magától itt-ott találva érzi, — mert ha ily férre viték a tollharaz, oly botrányos dolgok fejűlhetnek ki, melyeket jóvá tenné, sőt még véreml lemosni sem lehet.

6-ör. Az én féledhetetlen jóakaróm, isten nyugtassa szegény Sere — — — — —

Datiens.

Vácz, 1872. febr. 16.

T. Szerkesztő úr.

f. hó 13. Keichenhall Lajos úr és kelves néje, egy házi mulatság rendeztek, a kisebb leánykák és fiatalok részére, a ház és T. barátommal szerencsés voltam meghívottan. Valóban jó kedvel s vidám lőtöttük el az estélyt, melyet a kelves modorú s nyújás háziasszony figyelmre s társalgása még fokozott, míg a szünidő is

*****) Edig aram és ne tudtök, külsőtem barátim kívánatára önök levélde, de e lapot nem azért tartom fel oly nagy áhózzattal, mint ön monáta, hogy Pasquillet fészke legyen, ez komoly lag és csak oly bíráskot röz meg, melyek a közügybe vigasok, jótát bíráskot nem hibetlöknek, és ezlra ott van ön előtt a példák, kivessze azt; a többi kölzenyve veres írón áhózzattal. Szerk.

— Minden jó lelek dicséri az Isten. Csak csuszó-nászó férfiak, lánygyalós hivatalnokok és ranybó, ártóztatott szolások tértek be lekismertt fordulása nélkül. Az e fajta vendégek hasonlítottak egy verébspaphoz, mely csüt csiripolva megszűllik. Elverhetel százsor, s százsor fog visszatérni, ámehek a csür mint talajon századik kézbe, kik nem törődnek vele, hogy kiz? csakazzal, ha jut-e nekik is a hulladékéből? s egykötly ép oly izetleul elcsiripolnak, mint a másikkak.

Ezeknek mind egy Washington vagy Nero, Kossuth vagy Haynau, Danjariach vagy Galasy; egykötly oly hangon euklik meg mint a másikkak. Meggyöződösök mindig az és olyan, mint a ki-és minő a fenálló hatalom.

Ezeknek középettel feljüta magát a gróf ur, s kegyelven meghallgatta, mint sorolják elő az ő érdmeit, miket az államnak. A grófné pedig úgy körülhözlegete e szolgafaj, hogy a nagyragyogó név voltak perczek, a midőn kevéssé, miszerint csak grófné, hisz ő trótre szükített.

Ezek voltak a kekvári kastély ny lakói, s ilyen társaság környezé, ha nem valának nagokra.

E pillanatok a háborítlan magányt éveztek.

Galasy istától látogatt végig.

A grófné miszteror, ártóztatott végé. Döresség! mormogó magában a grófné vállon azt az aranyzott foglalványt nagy álló tükörbe tekintve, emyi szépséggel ide temetkezni. És nem is tudom kinek kedvelőit piperezem magamat? . . . Mit ér ha hozzáférhetlen helyen szépen virágzik a kamélia? ki lajja, ki esztolja? én azon egy-két pisztorit, kik hívására arra vezet, s ki aligha tudja többre becsülni, mint egy viruló pipacsot. Nekem nem nagy kastély, nekem nagy világ kell. Pest! foltystá fejtek megemeltüve; lécs, tevé utána gépek derék-

ban kiegészeselve, Paris! kiáltá, s fülesdől fölemelgette dítástagságába, csodlatta önmagát a tükörben. Ott hódítai a termekben, feltűnést okozni a színházban, megzavarni a hangversenyeket, bántumlat gerjeszteni a sétalovagló-oknál, mozgásba hozni a tárczairok tollait, foglalkoztatni a művészeket, versenyt kelteni a dívalhosók közt, ez megérdemli a farsádságot áhózzatni, de Kékvári? itt lehetek szép, lehetek erőfő vagy akár királyi, magamra halmozhatok gyémántokat, nines kiért? nines miért? mit ér vagonomtat, szépségem, hangom, ha mind ez el nem foglialtja az őt illeto helyet, hanem itt kell szerepelni, s nem a nagyvilág ragyogó szin-palán.

Mit ér a csodaszép gyönyg a tenger fenekén? mi haszna a mesés gyémántnak, ha szugori tulajdonsága úgy elzajja és rejti kívánási szemek elől, hogy napfényt soha-sem lát?

Hasonlítok az átkozott királyhoz, kinek diszes kastélya, tündér kertje, s mindene mint szép és drága megvölt, de a tő alatt, hova éleszem el nem hat, s oda a ragyogó, bőségre, fény és pompa közé kellett temetnie igéző szépséget.

E fajánkokat, kik nálunk hébe-hóba görnyedeznek csak nem számitatom a világhoz?

Ily épületek elméldkésédek közt találta férje. — Jó reggelt Ionán, mily elődülő szép vagy!

- Csakhogy unatkozom.
- Mára gondolkodom szorakozásról.
- Csak mára?
- Holnap megint jut valamit eszembe.
- És holnapután kifogyunk belole.
- Még nem oly hamar.
- De majd egyszer . . . ?
- Majd egyszer . . . valószínűleg felakadunk.

Lásd, a fejtoréseknak, s azon esztelő-

ségnek, hogy egyszer felakadhatunk véget vehetőnk!

- Tudom, tudom, . . . de . . .
- Mi az a de . . . ?
- Két ok, először bécsi palotám nem kész . . .
- Sok idő kívánatik hozzá?
- Legalább félv.
- Nehéz sobaj után vontatva kérdé Ion:
- S a másik ok?
- Politikai, mely szintén legalább fél-évtől itt köté tart.
- Tehát hosszu . . . végtelen félvél !!
- Legalább is.
- Remélem, hogy legfeljebb is.
- Tehát nem kívánási róz, mit terveztem mára?
- Szeretném hallani.
- Még a csermelyi erőt nem látta-udgy-e?
- Hol van az?
- Itt kékvári uradalomunkban. Elragadó szép táj.

- Nos?
- Ma ott vadászni akarok, s te el-kisérds odá.
- Löhötön vagy kocsin?
- A mint parancsolod.
- Tehát löhötön.
- Meglátás, mit fog izelni ott az ebéd.
- Nem, mond Ion a csepenyített meghuzva.
- Távozom?
- Így csak nem ilhettek lóra.
- Tehát egy óra múlva . . .
- Siettetni fogom komoránat.

Ilyen a kekvári pisztor órák. Itanem a szükéssé, ebeit, s a szükéssé esztelőséget előre küldé.

(Folytatás köv.)

